

A close-up portrait of Luis Suárez, a man with dark hair and a light beard, wearing a maroon hoodie. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background is dark and out of focus.

Luis
Suárez

PŘES ČÁRU

MŮJ PŘÍBĚH

MLADÁ FRONTA

**Luis
Suárez
PŘES ČÁRU
MŮJ PŘÍBĚH**

PETER JENSON
a SID LOWE

MLADÁ FRONTA

Copyright © 2014 Luis Suárez
Translation © Petr Kotouš, 2015

Pro Sofi, Delfi a Benju. Miluju vás.

ÚVOD

PŘEKROČIT HRANICI

Všechno mi bylo jasné hned, jak se to stalo.

Když dal Diego Godín branku, řekl jsem „Gól“ a všechno se ve mně sevřelo. Měl jsem radost, že jsme dali gól, měl jsem radost za spoluhráče, že postoupíme, ale na nic dalšího jsem myslet nechtěl — přemýšlet znamenalo připustit, co jsem provedl, a jaké to teď může mít následky.

Zklamal jsem lidi kolem sebe. Můj trenér Óscar Tabárez, „*El Maestro*“, soptil v šatně, protože mu bylo jasné, co se mi teď může stát. Spoluhráčům jsem se nemohl podívat do očí. Do očí jsem se nemohl podívat ani *Maestrovi*. Netušil jsem, jak bych se jim měl omluvit. Když zápas skončil, řekl mi, že se ho novináři ptali na to, co jsem provedl, a on jim řekl, že si toho nevšiml.

Spoluhráči se mě snažili utěšit, že to třeba nedopadne nijak špatně. Ale já o tom nechtěl slyšet ani slovo. V Brazílii jsem měl strávit ještě dva dny, ale co se mě týče, jako bych už odsud odjel.

Den poté jsme měli trénink a já se pořád nacházel v tom nevědomém stavu popření. Nechtěl jsem o ničem přemýšlet, natož si připustit, že bych se měl omluvit a přijmout skutečnost, že potřebuju odbornou pomoc.

Když trénink skončil, zavolal si mě *Maestro*. Měl pro mě špatnou zprávu. „Tohle je to nejhorší, co jsem kdy musel nějakeému hráči říct,“ těžko ze sebe vypravoval slova. V té chvíli jsem si myslel, že dostanu trest na deset, patnáct, nebo dokonce dvacet zápasů, ale on řekl: „Devět zápasů.“ To nebylo tak hrozné, jak jsem se obával. Ale on ještě neskončil. „A nesmíš vstoupit

na žádný stadion. Musíš okamžitě odjet. Nesmíš vůbec být v kontaktu s mužstvem.“

Jenže já chtěl zůstat a podporovat spoluhráče. I kdybych neměl hrát, chtěl jsem se pokusit alespoň trochu to odčinit. V hotelu na mě však čekali představitelé FIFA, kteří již sdělili manažerovi našeho týmu Eduardu Belzovi, že musím co nejrychleji opustit mužstvo. Chovali se ke mně hůř než k nějakému zločinci. Hráče klidně můžete potrestat, můžete mu zakázat hrát, ale copak mu můžete bránit, aby byl nablízku spoluhráčům z týmu?

Těch devět zápasů se dalo čekat. Ale poslat mě domů a zakázat mi přístup na všechny stadiony? Nerozbrečel jsem se jenom proto, že jsem nechtěl, aby mě viděl plakat trenér.

V hotelu jsem se potom setkal se zbytkem týmu. Chtěl jsem jim to říct už během oběda, ale nemohl jsem. Chtěl jsem vstát a říct jim, aby byli silní, aby pokračovali, bojovali, ale nedokázal jsem to.

Kdyby mi dali trest na devět zápasů uruguayského národního týmu — jak mi postupně docházelo, znamenalo to dva velké turnaje a dva roky mimo mezinárodní fotbal —, určitě by se mi to nelíbilo, ale dokázal bych to pochopit. Ale zakázat mi hrát za Liverpool? Když jsem dostal trest v Anglii, nikdy to přece nemělo vliv na to, že bych nemohl hrát za Uruguay. Zakázat mi jít se podívat na zápas mých synovců, kterým je devět a deset let? Zakázat mi přístup na všechny stadiony světa? Říct mi, že nesmím jít do práce? Dokonce mi říct, že se při běhání nesmím ocitnout ve vymezené vzdálenosti od jakéhokoliv fotbalového hřiště? Ještě teď mi to přijde neuvěřitelné; i arbitrážní soud později rozhodl, že to FIFA přehnalá.

Do té doby žádný hráč takový trest nedostal; ani za to, když soupeřovi zlomil nohu nebo rozmašíroval nos, jako to udělal Mauro Tassotti na mistrovství světa 1994 Luisi Enriquemu. Tvrdili mi, že se tento incident stal „před zraky celého světa“. Když

dal Zinedine Zidane ve finále mistrovství světa 2006 hlavičku Markovi Materazzimu, dostal zákaz na tři zápasy.

Možná jsem byl prostě snadný terč. Musel jsem si ale uvědomit jednu důležitou věc: to já sám jsem ze sebe udělal snadný terč. Tohle už se stalo potřetí. Bylo načas, abych s tím začal s pomocí těch pravých lidí něco dělat. Potřeboval jsem pomoc.

* * *

Když jsem v roce 2013 dostal trest na deset zápasů za kousnutí Branislava Ivanoviče, upozorňoval jsem, jak se měří dvojitým metrem, protože nikdo nezohlednil skutečnost, že moje jednání v podstatě nemělo žádné následky. Újma, kterou hráč utrpěl, je nesrovnatelná s tím, co se mu může stát v případě zákeřného zákroku. Anglický fotbal se někdy chlubí tím, že se v něm ze všech evropských lig rozdává nejméně žlutých karet, ovšem toho můžete dosáhnout také tím, že nedáte žlutou kartu někomu, kdo právě protihráči ukopnul nohu. Teprve kdyby řekli, že jde o ligu, ve které dochází k nejmenšímu počtu zákroků, které si nějakou kartu zaslouhují, pak by se měli čím pyšnit.

Nejsem si vědom toho, že bych kdy v profesionálním fotbale přivodil nějakému protihráči zranění. Víím, že když někoho kousnu, tak to spoustu lidí znechutí, ale je to relativně neškodné. Nebo aspoň tak tomu bylo pokaždé, když jsem to provedl. Když si na Anfield Road vyhrnul Ivanovič rukáv a ukazoval rozhodčímu otisk, v podstatě nic tam nebylo. Žádný z těch kousanců nebyl takový, jako když Mike Tyson ukousnul Evanderu Holyfieldovi ucho.

Nic z toho mě samozřejmě neomlouvá.

Když jsem přijel domů a v televizi uviděl záběry, jak jsem v roce 2010 kousnul Otmana Bakkala z PSV Eindhoven, rozplakal jsem se. Teprve pár měsíců předtím se mi narodila dcera

Delfina a pomyslení na to, že až jednou vyroste, uvidí, co jsem provedl, mě ničilo víc než cokoliv jiného. Moje žena Sofi byla tenkrát v hledišti a v tu chvíli si nevšimla, co se stalo. Když potom viděla záběry, zeptala se mě: „Co tě to, proboha, napadlo?“

Nastal čas pokusit se sám pro sebe najít odpověď.

Hladina adrenalinu může být během zápasu pořádně vysoká; srdce bije jako o závod a mozek to tempo někdy nestíhá. Tlak narůstá a nikde není ventil, kterým byste ho mohli upustit. V roce 2010 jsem se cítil frustrovaně, protože to byl hodně důležitý zápas a my pořád ne a ne vstřelit vedoucí gól, navíc naše výkony byly dlouhodobě špatné, což nakonec vedlo k tomu, že se náš trenér Martin Jol musel pakovat. Byl jsem naštvaný sám na sebe i na celou tu situaci. Ten den jsem chtěl udělat všechno správně, ale místo toho jsem měl pocit, že zkazím, na co sáhnu. Narůstající frustrace spolu s pocitem, že všechna ta mizerie je vlastně moje vina, mě nakonec dovedla do bodu, kdy jsem se přestal ovládat.

To samé se mi stalo v roce 2013 v případě Branislava Ivanoviče. Museli jsme Chelsea porazit, abychom si uchovali naději na postup do Ligy mistrů. Šance to byla v podstatě hypotetická, ale kdybychom prohráli, bylo by stoprocentně po všem. Hrál jsem naprosto příšerně. Poté, co jsem hloupě zahrál rukou, jsem soupeři daroval penaltu a měl jsem pocit, že se kolem mě všechno sype. Cítil jsem, jak ve mně narůstá vztek, jak se sám na sebe zlobím, neustále jsem se na hřišti sám sebe ptal: „Proč ses tam tak pitomě motal?“ nebo „Jak jsi tohle mohl nedat?“

Chvilí předtím, než se na MS 2014 stala ta věc s Chiellinim, jsem měl šanci, která mohla znamenat vedení 1:0. Kdybych dal gól, kdyby to Buffon býval nechytil, nikdy by se to celé nestalo. Nic bych neprovedl. Nic.

Jenže já tu příležitost promarnil.

Tlak roste, obavy a vztek rovněž: „Vypadneme z turnaje a bude to jenom kvůli mně.“ Úplně vás to dusí. Nedokážete si

uvědomit rozsah toho, co provádíte, nebo toho, co byste provést mohli. Nesnažím se omluvit, co jsem udělal — to by ostatně nesvedl nikdo —, jenom se snažím vysvětlit, k čemu došlo. Dones se to snažím vysvětlit sám sobě, abych pochopil, co a proč se vlastně stalo.

Když se vám po zápase uklidní tep, je snadné se ohlédnout a říct: „Jak jsi jenom mohl udělat takovou pitomost? Vždyť zbývalo ještě dvacet minut!“ Ale když vám na hřišti srdce žene adrenalin do žil a tlak narůstá, vůbec si neuvědomujete, kolik času ještě zbývá. Netušíte vůbec nic. Jediné, na co jsem dokázal myslet, bylo: „Nedal jsem to, na mistrovství světa končíme.“

Existují hráči, kteří by si v takové situaci řekli: „No jo, holt jedeme domů, ale dal jsem dva góly Anglii. Jsem dobřej.“ Mohl jsem si říct o vystřídání: „Zase mě bolí to koleno. V minulém utkání jsem dal dva góly, dělal jsem, co se dalo.“ Jenže já takhle nepřemýšlím. Chtěl jsem víc. Těžko ten pocit vysvětlit. Po tom všem, co jste předvedli, prostě nechcete, aby to takhle skončilo. Chcete ještě víc, nemůžete snést myšlenku, že byste selhali. Není to tak, že bych prostě *chtěl* vyhrát; já vyhrát *potřebuju*. Strach ze selhání zakryje všechno ostatní — dokonce i tu skutečnost, že se na mě právě dívá dvacet tisíc lidí. Prostě jako by se mi v hlavě něco vypnulo. Rozum už do toho nemá co mluvit.

Stejně nelogické je, že by to skončilo kousnutím. V roce 2013 jsme hráli proti Chile a jeden protihráč mi sáhnul mezi nohy. Ohnal jsem se po něm a praštil ho. Žádný trest jsem nedostal. Prostě nic. Ani jeden zápas. Něco takového se považuje za normální a akceptovatelnou reakci. Veřejnost žádný randál nespustila. Když jsem v roce 2013 poté, co se to stalo, volal Ivanovičovi, řekl mi, že za ním přišli policisté a zeptali se ho, zda chce proti mně vznést obvinění. Naštěstí odmítl. Jsem mu za to vděčný, protože jinak by celý ten cirkus trval mnohem déle. Někoho praštíte a nic se neděje, žádný cirkus kolem. Tak

proč tedy provádím něco, co mě akorát přivádí do pekla?

Můj problém totiž spočívá také v tom, že se mi takové zkratky stávají i ve chvíli, kdy jsem na hřišti předvedl něco parádního, a nechci si to samozřejmě nechat zkazit špatným výsledkem. Stává se mi, že si marně snažím vzpomenout, jak se mi vlastně přesně povedlo dát některé své góly. Když hraju, jako by mě zčásti ovládalo něco, co si neuvědomuju; což mi může být ku prospěchu i ke zkáze. Chtěl bych dokázat uvolnit to napětí a ten tlak, ale zároveň nechci přijít o spontaneitu, jež moji hru provází, natož o intenzitu, která je pro můj styl hry typická.

Vedení Liverpoolu za mnou po incidentu s Ivanovičem poslalo do Barcelony sportovního psychologa. Asi dvě hodiny jsme spolu probírali, co se mi v té chvíli honilo hlavou a jak jsem se cítil. Nabídl mi své služby, prý se spolu můžeme začít potkávat, pokud o to budu stát, ale já jsem odmítl. Zčásti jsem se bál, že bych po jeho léčbě mohl ztratit na hřišti zápal. Co kdyby se mi potom stalo, že mě přeletí míč a já si ho přestanu všimnout, místo abych se ho snažil ukořistit? Jsem typ hráče, který si v devadesáté minutě radši nechá urazit hlavu, pokud tím zabráni vzhazování soupeře. Takhle já prostě hraju. Nechtěl jsem, aby se to změnilo.

V jistém smyslu je docela normální, že útočník je vzteklý a rozčilený. Protože těch devadesát minut na hřišti je pěkně k vzteku. Víím, že slovo rozčilený zní zvláště, ale naprosto to sedí. Rozčiluje mě, když ke mně přistoupí obránce a ze zadu do mě strká. Tak to chodí, protože já hraju zády k brance, tlačím se na něj zády, ale stejně mě to rozčiluje. Rozčiluje mě, když neproměňuju šance. Všechno je to k vzteku. Když je to tak, že se mi v zápase povede prvních několik kontaktů s míčem, je to někdy předzvěst, že se mi bude dařit, ale když se mi v úvodu nezadaří, napadne mě: „Co je to dneska s tebou?“ A je mi jasné, že jakmile do mě nějaký soupeř zajede, existuje riziko, že na to zareaguju nějak podobně.

Obránci to vědí také. Když jsem v Premier League hrál proti

hráčům, jako je třeba Johnny Heitinga, bývalý obránce Ajaxu, který potom hrál za Everton, nebo Philippe Senderos z Fulhamu, když tam trénoval Martin Jol, poznal jsem to na vlastní kůži. Senderos se mi po odehrání míče prošel zezadu po kotnících, když uplynulo teprve pět minut zápasu. „Jé, promiň,“ řekl mi. Akorát jsem si pomyslel: „Jasně, Martin Jol ti řekl, ať něco takového uděláš, protože z Ajaxu ví, jaký jsem.“

Vztek je prostě součástí naší práce, což je do jisté míry normální. Ale když hraju důležitý zápas a nedaří se mi, pak ve mně ten tlak bobtná a já si koleduju o malér. Ten den proti Chelsea jsem hrál vážně příšerně. Hrál jsem pod psa proti PSV, když se stala ta věc s Bakkalem. Proti Itálii jsem zazdil šanci, což mohlo stát mou zemi účast ve vyřazovacích bojích na mistrovství světa. Pokaždé, když míra mého vzteku překonala všechny meze a tlak už byl neúnosný, přimělo mě to k reakci.

Pro někoho, kdo fotbal nehraje nebo ho nikdy nehrál, je velmi snadné říct: „Prostě ses měl ovládnout.“ Jenže člověk pod tlakem provádí věci, které by si nedovedl představit: třeba méně nebo více jí, chová se jinak. Po některých zápasech si říkám: „Proč vlastně cítím takový tlak, když jediné, co jsem kdy v životě chtěl, je hrát fotbal a bavit se jím?“ Jenže to tak prostě je. Před velmi důležitými zápasy se mi nedaří nebrat si to všechno až příliš k srdci. Chtěl bych se dostat do takového psychického rozpoložení, že budu schopen dát do zápasu všechno, udělat, co je v mých silách, a zároveň to neprožívat tak intenzivně, že v podstatě zápas v hlavě sehrávám ještě dříve, než rozhodčí foukne poprvé do píšťalky.

Asi to bude znít divně, když už se mi to stalo potřetí — ale změnil jsem se, jsem teď klidnější. Dospěl jsem. Když jsem byl kluk, jednou mě vyloučili ze zápasu kvůli tomu, že jsem dal rozhodčímu hlavičku. Utíkal jsem padesát metrů, abych mu dal najevo svůj nesouhlas s jeho rozhodnutím, on mi dal červenou kartu a já do něj vrazil hlavou. Stydím se za to.

Vztah se Sofi v mém životě představuje obrovskou pomoc.

Vždycky tvrdím, že toho nejlepšího psychologa mám doma. Sofi ale tvrdí, že to nestačí, že bych si měl promluvit s opravdovými profesionály.

Když jsem se po tom kousnutí Chielliniho vrátil domů do Montevidea, nechtěl jsem s nikým mluvit. Zatáhl jsem za vším oponu, byl jsem deprimovaný, nedokázal jsem vstřebat, co se doopravdy stalo. Se Sofi jsme odjeli na venkov a teprve tam jsme postupně začali o tom všem mluvit. Nakonec jsem začal chápat, co se přihodilo a co je třeba udělat. Sofi byla sama na sebe naštvaná, že na mě předtím nebyla přísnější. Řekla mi: „Začneš mě tedy teď konečně poslouchat?“ Tentokrát to totiž vypadalo, že žádná jiná možnost neexistuje, a tak jsem převzal iniciativu.

Trochu jsem se poptal a našel ty pravé lidi, kteří mi pomohou. Kdybych byl ještě v Liverpoolu, možná bych zašel za těmi, se kterými už jsem o tom celém mluvil, a kdybych už byl usazený v Barceloně, poohlédl bych se po někom přímo z klubu. Jenže já se tehdy nacházel ve stadiu „už ne tam a ještě ne tady“, a tak jsem si musel ty správné lidi najít sám. Pořád mi to připadá celé velmi osobní, ale mám pocit, že jim jde o to, abych pochopil, že to na sebe nemusím všechno nakládat; že na sobě nemusím na hříšti cítit tak obrovskou tíhu zodpovědnosti.

Mám pocit, že mi celý ten proces pomáhá. Ale bylo by snadné říct: „Hele, jak se teď chovám slušně.“ Protože kdyby se někdy zase stalo něco podobného, co budu říkat potom? Musím chápat, že jde o určitý proces. Teď mám prostor k tomu, abych podstoupil potřebné procedury, díky kterým pochopím, jaký opravdu jsem, poznám, čeho jsem v takových chvílích schopen, a naučím se i v takové chvíli ovládnout. Vidím teď také, že je to vlastně normální přístup v tom smyslu, že když budu mít něco s kolenem, zajdu si s ním ke specialistovi; proč bych se měl tedy stydět vyhledat někoho, kdo mi pomůže s mými problémy s emocemi?

Největší radost mám ale z toho, že teď dovedu být sám k sobě

upřímný. Jedna věc je říct lidem, že už něco takového nikdy neuděláte, protože se očekává, že něco takového od vás uslyší. Něco jiného však je doopravdy pochopit, co tato slova znamenají, a k celé situaci správně přistoupit; a takový pocit sám ze sebe mám. Jako bych konečně sám sobě řekl: „Luisi, musíš si uvědomit, že potřebuješ někoho, kdo si o tom s tebou promluví a pomůže ti najít způsob, jak se s takovými situacemi vyrovnat.“

Učím se teď, jak si poradit v situacích, kdy se tlak stupňuje. Vždycky jsem si radši problémy nechával pro sebe a nezatěžoval s nimi ostatní, dokonce ani manželku, mou spřízněnou duši, se kterou jinak sdílím úplně vše. Postupně teď chápu, že když v sobě věci nezadržujete, uvolníte ze sebe také určité množství tlaku, vyčistíte si hlavu, cítíte se potom lépe. Je třeba nedržet to všechno v sobě pod zátkou, nesnažit se všechno zvládnout sám.

Když jsme začali o těch věcech mluvit, museli jsme si na úvod položit starou dobrou otázku: „Proč?“

„Proč, Luisi, proč jsi to udělal?“ Pořád to ještě nevím. Ale nastoupil jsem na správnou cestu a snažím se tu otázku sám pro sebe zodpovědět.

* * *

Postupem času se začínalo ukazovat, jak je trest od FIFA ve skutečnosti absurdní. Museli jsme si dávat pečlivý pozor, aby nás nenačapal nějaký bulvární fotograf, nebo dokonce fanoušek, jak dělám cokoli společného s fotbalem. Musel jsem mít pořád na paměti, co by se mohlo stát, kdyby mě někdo vyfotil při tréninku v posilovně.

Podepsat novou smlouvu v Barceloně, aniž by se z toho stala veřejná záležitost, byla také dost složitá operace. Klub dostal povolení podepsat mě, ale muselo se to odehrát v soukromí. Bylo třeba to tajně zařídit tak, aby nás nikdo neviděl, nedej bože při tom vyfotil. Když jsme zjistili, že se o tom doslechli novináři,

připravili jsme tři stejná auta, která ve stejný čas vyrazila různými směry od bran Camp Nou. Už jsem tak nějak zvyklý, že všechno kolem mě musí být tajné. Jednou jsem musel vyrazit z domu mého tchána schovaný v jeho autě, abych proklouzl fotografům. Kromě všech těch věcí, které jsem kvůli zákazu FIFA nemohl dělat, k tomu přibyla hromada dalších, kterým jsem se musel vyhnout kvůli pozornosti, kterou teď vyvolával každý můj krok.

Vyjednávání s Barcelonou probíhalo úplně jinak, než jak tomu bylo o rok dříve při mém uvažovaném odchodu do Arsenalu. Lidem z Liverpoolu se tato myšlenka líbila více, protože věděli, že za mě Barcelona zaplatí tolik, kolik požadují. A je něco úplně jiného, když jdete z Liverpoolu do Arsenalu, než když jdete z Liverpoolu do Barcelony. V životě nikdy nebudu litovat toho, že jsem se rozhodl v Liverpoolu zůstat další rok. Odejít rok předtím by byla obrovská chyba. Kdybych býval neposlechl Stevena Gerrarda, tak bych tu hroznou chybu udělal. Když jsem se pak koncem toho léta vrátil do tréninkového centra v Melwoodu zabalit si svoje věci, řekl mi Steven: „Rozhodl ses správně, počkal sis na tu správnou chvíli.“ Vzpomněl jsem si, jak jsme byli v posilovně v Melwoodu tenkrát, když vrcholil ten šrumeck kolem mého odchodu do Arsenalu, a on mi řekl: „Jen si ještě počkej. Odehraj pořádně tuhle sezonu, počkej si v Liverpoolu ještě jeden rok a příští rok přijde buď Bayern Mnichov, Real Madrid, nebo Barcelona. A ty budeš moci jít, kam budeš chtít, protože máš na to, abys hrál za kterýkoliv z těchto klubů.“

Anglický fotbal miluju a bude se mi po něm stýskat, ale prostě není možné mít na dosah svůj sen a neskočit po něm. Ne že by ve chvíli, kdy nastal čas odstěhovat se z našeho domu v Liverpoolu, nedošlo na slzy. Všude kolem mě bylo tolik vzpomínek. Moje žena brečela a naše dcera říkala: „Bude se mi po našem domově v Liverpoolu stýskat. Pamatuju si, když jsem měla narozeniny, pamatuju si, jak jsem měla ve svém pokoji

všechny svoje hračky.“ Byly to silné emoce.

Jak se dalo čekat, někteří lidé byli rádi, že zmizím. Slyšel jsem komentáře Richarda Scudamoreho, šéfa nejvyšší anglické soutěže, že jsem skvrna na pověsti Premier League. Myslel jsem si, že Premier League v sezoně, kterou jsem odehrál v Liverpoolu naposledy, byla tak napínavá hlavně díky tomu, čeho Liverpool dokázal, takže jsem ten komentář moc nepochopil. Třeba ho štve, že liga přichází o jednoho ze svých nejlepších hráčů.

Všechny kluby, za které jsem hrál, jsem miloval, ale myslím, že jsem nikdy nebyl takový ten hráč, co ostentativně líbá klubový znak, aby dal najevo, že hraje za klub svého srdce. Spousta hráčů během své kariéry řekla o několika klubech, že právě tohle je klub, o kterém vždycky snili. Ale v případě Barcelony bylo docela těžké, abych právě něco takového necítil. Existují záběry, na kterých jako malý kluk v rozhovoru pro uruguayskou televizní stanici říkám: „Jednou bych chtěl hrát za Barcelonu.“ Jeden uruguayský novinář mi nedávno také připomenul, že když mi bylo asi osmnáct a hrál jsem ještě za Nacional, objevil jsem se na tréninku s šedým batůžkem FC Barcelona a připnutým odznáčkem s logem klubu.

Při návštěvách rodiny mé ženy, která žije v Barceloně, jsme společně navštívili spoustu zápasů. Viděl jsem vítězství 5:0 nad Realem Madrid se slavnou oslavou Gerarda Piquého, který ukazoval pět prstů. Viděl jsem gól Andrése Iniesty, kterým rozhodl o vítězství 1:0 v derby s Espanyolem. Viděl jsem zápas Barcelony proti Realu Madrid, když se Fabio Cannavaro snažil ze všech sil zabránit gólu Lionela Messiho, ale nakonec se akorát přerazil o tyč branky. A viděl jsem také zápas Barcelona versus Arsenal, který Barcelona vyhrála 4:1 a Messi dal čtyři góly.

Chodil jsem na ty zápasy a v životě by mě nenapadlo, že bych si za tenhle tým mohl někdy zahrát. Ani když ještě běžel můj trest a alespoň mi dovolili trénovat s týmem, jsem tomu pořád

nemohl uvěřit. Když mě představili fanouškům před duelem o pohár Joana Gampera, zakladatele klubu, připadal jsem si, jako by mě tam pozvali coby svého hosta nebo jako bych vyhrál nějaké losování. Sofi se mě ptala: „Jak to bylo? Jak ses cítil?“ Řekl jsem jí: „Popravdě mi přišlo, jako by si mě pozvali jenom na ten jediný zápas.“ Přesně tak jsem se cítil, když jsem odcházel z trávníku.

Když mi konečně dovolili trénovat s týmem, proběhlo také moje představení spoluhráčům, které také nebylo úplně nejobvyklejší. Trenér Barcelony Luis Enrique kolem sebe shromáždil hráče a řekl jim: „Tak ho konečně pustili z Guantánama, a může s námi tedy trénovat...“ Všichni zatleskali propuštěnému vězni a já se ze všech sil snažil nečervenat, jak jsem byl najednou středem pozornosti.

Klub i trenér se snaží o to, aby se navrátila vůle po vítězství, potřebný přístup ke hře — a to je přesně můj styl hry. Důležité pro mě je, že trenér si tyto moje kvality uvědomuje a má důvěru v to, že dokážu právě jimi mužstvo obohatit.

Často se o mně říká, že jsem problémový hráč, ale zeptejte se na to mých spoluhráčů a schválně zkuste najít někoho, kdo vám to potvrdí. Se spoluhráčem se dovedu pohádat stejně jako s kterýmkoli fotbalistou. Hádal jsem se se spoluhráči už mnohokrát, ale vždycky to bylo kvůli fotbalu. Z dokazování si vlastní nadřazenosti či závisti, s čímž se někdy člověk v šatně setkává, mě nikdo obviňovat nemůže. V Barceloně si byli vědomi, že v tomto ohledu se mnou nebudou naprosto žádné potíže. Jsem tu proto, abych dělal, co po mně trenér chce. Abych předváděl to, co ode mě očekávají fanoušci. A abych spolupracoval s hráči, kterým jde o úspěch stejně jako mně.

Lidé se ptají: „Bude to fungovat i takticky?“ Trenér ví, že se hodím na kteroukoli pozici, na kterou mě nasadí, stejně jako si to uvědomoval Brendan Rodgers. Myslím si, že vím, kde je moje místo na hřišti, aby to bylo týmu co nejvíce ku prospěchu.

Nejlépe to bude fungovat, když si Lionel Messi bude chodit dozadu pro míče a bude kombinovat s hráči uprostřed hřiště. Neymar, který je velice pohyblivý, bude začínat na křídle a tlačit se dovnitř, případně si narazí vzadu a rozeběhne se do volného prostoru. A já mohu sloužit uvnitř tohoto prostoru jako styčný bod. Neříkám tím, že budu hrát prostředkem jako typická „devítka“, ale protože pro Lea a Neymara je uvedený styl hry přirozený, předpokládám, že nakonec se budu často pohybovat právě v tomto prostoru.

Někteří lidé tvrdí, že to nakonec bude připomínat útočnou linii Eto'ó — Messi — Henry, která v Barceloně fungovala za časů Pepa Guardioly, přičemž Neymar bude jako Henry a já jako Eto'ó. V jistém smyslu by to tak mohlo být.

Tento styl fotbalu je podobný tomu, co jsem zažíval v Ajaxu a potom v Liverpoolu pod Brendanem — rozehrávat zezadu po zemi, spousta rychlých přesunů a přihrávky na jeden dva doteky. Právě v tomhle spočívá klasický model Ajaxu a stejně tak se od minulé sezony prezentuje také Liverpool. Ve skutečnosti jde o směs obou stylů — první dotek a přihrávky jako v Ajaxu a v „holandské škole“ obecně a rychlost pohybu příznačná pro Liverpool.

Pocity, které jsem měl první den, byly dost podobné tomu, jak jsem se na úplném počátku cítil v Liverpoolu, Ajaxu a Groningenu — především nešikovnost a rozpaky. Nevíte, co máte dělat, koho byste měli pozdravit a s kým se seznámit, anebo jak ho pozdravit a seznámit se. V prvních dnech jsem byl hrozně nesmělý, ale musím popravdě přiznat, že jsem to čekal mnohem horší — hráči se ke mně chovali skvěle.

Netušil jsem, co mohu čekat. Bude to tam všechno jako na královském dvoře, samá pýcha a nadřazenost? Nic takového jsem ve skutečnosti nezažil. V klubu jsem se setkal se skupinou naprostých profesionálů, kteří chtějí vyhrávat trofeje a tvrdě pracovat pro vynikajícího kouče. Mezi hráči a trenérem tam

existuje pevné spojení — Luis Enrique je mladý trenér a při práci panuje zdravá rovnováha mezi uvolněným a veselým přístupem na jedné straně a vážností, se kterou ke své práci přistupujeme.

Andrés mi během prvního dne pomáhal a všechno mi ukázal, protože jsem ho ze všech hráčů znal nejlépe. Brzy jsem zjistil, že Leo Messi i Javier Mascherano rádi pijí maté, bylinný nápoj, který je v Uruguayi nesmírně populární, což mě potěšilo. Když jsem šel druhý den do práce, vzal jsem si s sebou také jednu lahev. První den by mi to přišlo trochu troufalé, ale druhý den už mi to přišlo v pohodě.

Dani Alves mi řekl, že je za můj příchod rád, protože teď už nebude v klubu považován za jediného „zlobivého muže“, což mě rozesmálo. Tohle všechno mi pomohlo, abych se začal cítit jako součást všeho dění okolo.

Ačkoli v létě 2014 bylo jasné, že bude ještě dlouho trvat, než si zahraju po boku Messiho a Neymara za první tým, už od začátku jsem se s nimi oběma a také s Xavim, Andrésem, Sergiem Busquetsem a Ivanem Rakitičem mohl potkávat na tréninkovém hřišti. Je opravdu neuvěřitelné, co s vámi tito hráči dovedou z fotbalového hlediska provést na omezeném prostoru. Proslulý dril na trénink příhrávek, kterému se říká *rondo* (v českém prostředí *bago* — pozn. red.), je zpočátku velmi obtížný. Buď se té neuvěřitelné rychlosti příhrávek přizpůsobíte, nebo se vůbec nepotkáte s míčem. Při adaptování na styl Barcelony mám ale pořád na paměti, že mě koupili kvůli *mým* vlastnostem a kvůli tomu, co *já* předvádím na hřišti, proto je třeba, abych se především soustřeďoval na všechny ty charakteristiky, kvůli kterým mě do klubu přivedli.

Sportovního ředitele Andoniho Zubizarrety (začátkem ledna 2015 ve funkci skončil — pozn. red.) se jednou zeptali, jak může Barcelona nadále tvrdit, že je „více než jen klub“, i poté, co podepsala smlouvu se mnou. Jeho odpověď pro mě znamená mnoho.

Řekl: „Přijímáme lidi i s jejich nedostatky. Lidé se někdy chovají správně a jindy špatně, mají ovšem schopnost poučit se ze svých chyb... Jsem si jistý, že Luis bude pro budoucnost tohoto klubu přínosem.“ Uvědomovali si, že se na ně snese takováto kritika, a přitom o mě stejně stáli.

V době, kdy se připravoval můj přestup, jsem se setkával se spoustou nesmyslů. Někde jsem si přečetl, že prý „Suárez musel Barceloně podepsat klauzuli o tom, že nikoho nepokouše“. Jako by snad něco tak směšného opravdu mohlo někoho napadnout. Každý hráč, který podepisuje smlouvu, se zároveň zavazuje k dodržování určitých pravidel chování. Jako by tam snad připsali něco o kousání. Kdyby to tam bylo, pak bych jim to samozřejmě podepsal, ale nic, co by vůči mně ukazovalo nějakou nedůvěru, ve smlouvě skutečně nebylo.

Když jsem prošel lékařskou prohlídkou a podepsal novou smlouvu, řekl jsem prezidentovi klubu o tom, jak jsem jednou ještě jako teenager přijel za Sofi do Barcelony na návštěvu. Potloukali jsme se kolem Camp Nou, protože jsme neměli dost peněz na to, abychom navštívili zdejší muzeum nebo si něco koupili v obchodě pro fanoušky. Ten den ale kdosi nechal otevřenou jednu bránu — jednu z těch širokých bran, které vedou na stadion a přímo na hřiště. Zavolaal jsem na Sofi: „Podívej se, tady je otevřeno!“ Bála se, že nás tam někdo nacytá a vyhodí, ale já řekl: „Ale ne, rychle, pojd'!“ Netrvalo to ani minutu a byli jsme uvnitř. Vyfotili jsme se uvnitř stadionu a rychle jsme vypadli. Když se potom přišla Sofi podívat, jak oficiálně podepisuju smlouvu, řekl jí jeden z ředitelů: „Sofi, to jsem rád, že jste dorazila, protože musíte vyrovnat dluh za tu návštěvu stadionu v roce 2004.“

Sofi se mnou tehdy byla u toho, když jsem se takhle vloupal na stadion v době, kdy jsem byl ještě mladý nadějný hráč Nacionalu, který doufá, že by si třeba někdy mohl zahrát v Evropě. Byla u toho, když jsem konečně pochopil a rozhodl se mluvit

o tom, co se přihodilo na mistrovství světa. Byla také u toho, když jsem podepisoval smlouvu s Barcelonou — deset let poté, co jsem poprvé vyrazil z Montevidea, abych se s ní setkal v katalánské metropoli. Proto je naprosto správné, abych svůj příběh začal právě u ní. U toho, jak jsme se potkali a jak mě do tohoto města před deseti lety poprvé zavedla právě touha být s ní.

KAPITOLA 1

TOHLE JE LOVESTORY

Tenkrát pořádně pršelo a Sofi byla promočená na kost. Zato já byl pěkně v suchu a spokojeně uvnitř „pařil“ na počítači. Jak jsem měl vědět, že na mě bude čekat venku před nákupním centrem, v němž jsme si smluvili naše první rande?

Sofini rodiče vyrazili pryč z města, protože vezli jejího bratra na fotbalový zápas, takže mě napadlo, že bychom mohli jejich nepřítomnosti využít. Čekala na mě na autobusové zastávce, napřed zalité slunečními paprsky, jenže brzy se přihnaly bouřkové mraky. Telefonní budka stála na druhé straně rušné silnice se semaforem, kde chodec čeká na zelenou kdovíjak dlouho. Přesto přešla přes silnici, aby zavolala k nám domů a zjistila, co se se mnou stalo. Právě při tom promokla.

Zvedla to moje sestra a řekla jí: „Ne, není tady. Myslím, že šel na rande se svou přítelkyní.“

Takže Sofi si teď myslela nejen to, že jsem se na ni vykašlal, ale že jsem navíc ještě nějaký podvodník, který už jednu holku má.

Tou přítelkyní samozřejmě byla ona. Zamíloval jsem se do ní totiž na první pohled.

Seznámili jsme se prostřednictvím našeho společného kamaráda, který také hrál za mládežnický tým Nacionalu, což je největší fotbalový klub v Montevideu. Neustále jsem zdravil jejího otce, abych zanechal dobrý dojem. Myslím, že si myslela: „Proč ten divnej kluk neustále říká mému tátovi dobrý den?“

Už jsme si spolu popovídali jednou na diskotéce, ale v tom nákupním centru jsme měli mít první rande. Když konečně vešla dovnitř, objevil jsem se já a nevinně jsem se jí zeptal, kde byla tak dlouho a proč je tak mokrá.

Bouřka byla tak silná, že zápas jejího bratra museli zrušit, a když Sofi o chvíli později volala své sestře, řekla jí: „Koukej se rychle vrátit, naši jsou na cestě domů.“

Bylo jí teprve třináct a mně patnáct. O deset let později se stala mou manželkou.

Tenkrát jsem byl mnohem méně stydlivý. Vždycky jí bylo trapně, když jsem přišel k nim domů a okamžitě otevřel jejich ledničku. Nebo když se s mámou vrátily z nákupů, civěl jsem na tašku její mámy a ptal se: „Koupily jste mi taky něco?“ Sofi připadalo, že jsem pěkně drzý. Naštěstí pro mě to její mámě přišlo roztomilé.

Sofi se se mnou seznámila v době, kdy jsem byl mnohem méně stydlivý než dnes a kdy jsem také neměl vůbec nic. Bydlela kus za Montevideem a já musel vždycky poprosit Wilsona Píreze, jednoho z ředitelů Nacionalu, aby mi půjčil čtyřicet pesos (asi třicet korun), abych za ní mohl jet těch dvacet kilometrů na návštěvu. Pokud nebyl Wilson zrovna někde poblíž, musel jsem zajít za jiným ředitelem, Josém Luisem Espositem, aby mi půjčil na moje randění.

Vždycky jsem se před zápasem snažil vyjednat si nějaký neoficiální bonus: „Když dám gól, dostanu dvacet pesos?“ To by mi stačilo leda na cestu tam. Vždycky, když nastal čas vyrazit, začal jsem se bát, jak se dostanu zase zpátky. Většinou se začali smát a dali mi peníze, takže jsem mohl nastoupit do autobusu z Montevidea do Solymar, kde Sofi bydlela. Prostě jsem musel ty peníze někde splášit. Mámu jsem poprosit nemohl, samozřejmě ani své sourozence, ačkoliv někdy se stalo, že mi na cestu přispěla moje starší sestra, pokud měla nějaké drobné navíc.

Wilson a José Luis na mě byli hodní. Dodnes se spolu občas potkáváme a na našem přátelství si nejvíce cením toho, že po mně nikdy nic nechtěli na oplátku za všechny ty drobné službičky, které mi prokázali.

Také si pamatuju na jednoho místního pána, který sbíral staré telefonní karty. Pokud jste nějakou měli, tak ji od vás koupil. Měl jsem vždycky oči na stopkách a prolézal jsem telefonní budky, zda na nějakou kartu nenarazím, abych mu ji mohl strčít. Někdy mi s tím hledáním pomáhala i máma.

Pro Sofiny rodiče by nebylo nic snadnějšího než toho malého uličníka vykázat z domu. Kdyby mi moje dcera ve třinácti letech přivedla ukázat nějakého patnáctiletého výrostka, který vypadá, jako by klouzal po šikmé ploše, rozhodně bych se k němu takhle zdvořile nechoval. Jenže oni nejen že proti mně nic nenamítali, dokonce to vypadalo, že si mě oblíbili. Když Sofin táta odešel do práce, pomáhal jsem její mámě s pracemi kolem domu, třeba jsem zapaloval bojler. Někdy jsme se se Sofi hádali a stávalo se, že její máma dávala za pravdu *mně*. Myslím, že na ně dělalo dojem, kolik úsilí musím vynaložit, abych se se Sofi vůbec mohl vídat. Viděli kluka z Montevidea, který si nemůže dovolit cestu autobusem do Solymarů, ale vždycky si to nějak zařídí, aby se s jejích dcerou mohl vidět. Myslím, že pochopili, že když budu muset, klidně půjdu pěšky. Někdy se mi stalo, že jsem měl peníze na cestu tam, ale už mi nezbylo na cestu zpátky, takže jsem musel stopovat a domů jsem přijel někdy brzy ráno. Přes den mě totiž čekal trénink v Nacionalu.

Sofi mě zachránila před sebou samým. Než jsme se seznámili, zvykl jsem si ponocovat a nestarat se o trénování. Někdy jsem se na tréninku objevil unavený a bez potřebné jiskry. Vždycky mě to mrzelo, zvláště když jsem viděl, že moji spoluhráči, kteří netrénovali o nic lépe než já, nakonec získali místo v sestavě na můj úkor. Jenže nakonec jsem se zase ke svým zlovykům vrátil. V sezoně, kdy mi táhlo na čtrnáct let, jsem dal

ve třiceti sedmi zápasech jenom osm gólů a lidé z vedení Nacionalu mi sdělili, že chtějí, abych odešel, protože se doslechli, že se prý pořád někde potuluju po nocích a nechovám se tak, jak bych se chovat měl. Wilson je však přesvědčil, aby mi dali ještě jednu šanci, a přísně mi přikázal, ať ji koukám nepromarnit. Také Sofi mi ukázala jinou cestu. Bez Wilsona a Sofi by tehdy moje kariéra skončila.

Moji kamarádi se poflakovali po ulicích nebo chodili na místní diskotéky a já chtěl dělat to samé. Věděl jsem, že mi to škodí, ale když jste teenager, vlastně ještě dítě, neuvědomujete si, že se právě nacházíte na životním rozcestí. Za to, že jsem si dokázal zvolit tu správnou cestu, vděčím hlavně Sofi. Kdybych ji neměl, nevím, jak bych býval dopadl.

Když mi bylo šestnáct let, už jsem byl fotbalu naprosto oddaný. Vždycky v sobotu jsem měl zápas, sobotní noc jsem strávil doma u Sofi a pak jsme spolu byli celou neděli. Kdybych s ní nechodil, určitě bych v sobotu v noci vyrazil někam ven a strávil bych ji s lidmi, se kterými bych rozhodně noci trávit neměl. Určitě bych potom dělal kdovíjaké jiné věci a stal by se ze mě úplně jiný člověk.

Sofin svět byl naprosto jiný než ten můj. Když mi bylo sedm let, odstěhovali jsme se ze Salta, menšího města, které nabízelo spoustu volného prostoru, do velkoměsta, a když mi bylo devět, musel jsem se vyrovnat s rozchodem rodičů. Většinu času jsem trávil na ulici. Mezi místem, kde jsem v Montevideu vyrůstal, a předměstím, kde žila Sofi, leží jedna z nejdrsnějších oblastí v Uruguayi. Když jsme byli o něco starší, jezdili jsme tím autobusem společně a ona byla překvapená, že znám tahle místa tak dobře. Vždycky se mě ptala: „Jak to, že to tady tak znáš?“ Bylo to tím, že když jsem byl menší, chodívali jsme po těchto ulicích s bratrem na trénink a zpátky domů.

Moje máma, která se jmenuje Sandra, nás doprovázela vždycky, když mohla, ale mívala spoustu práce na autobusovém

nádraží Tres Cruces, kde pracovala jako uklízečka. Můj otec Rodolfo někdy zašel na můj zápas, ale na tréninky se mnou chodit nemohl, protože také musel být v práci. Je to vysloužilý voják, který se po odchodu z armády musel protloukat, jak se dalo. Pracoval v místní továrně na sušenky a potom se živil jako domovník. Když neměl peníze na nájem a neměl kam jít, přespával v těch domech, kde pracoval. Víím, že to naši neměli jednoduché, a cením si všeho toho, co dělali pro mě a pro mé sourozence. Ovšem moje výchova probíhala v poněkud anarchistických kulisách, zvláště ve srovnání s prostředím, ve kterém vyrůstala Sofi, neboť to mělo mnohem větší řád a stabilitu.

Škole jsem se nikdy pořádně nevěnoval. Sice jsem do školy chodil, ale to bylo asi tak všechno. Vzdělání jsem zkrátka moc nedal. Byl jsem příšerný žák. Nikdy jsem nedával pozor a vůbec jsem se neučil — něčím takovým jsem se nechtěl zatěžovat. Raději jsem zlobil.

Sofi se mě ptávala: „Jak to, že jsi pořád ještě v prváku?“

První rok na střední jsem opakoval dvakrát, takže jsem byl o dva roky starší než spolužáci kolem mě. Nakonec jsem musel chodit do večerní školy, abych je dohnal. Odpoledne jsem měl trénink a potom jsem se šel učit. V té večerní škole jsem byl naopak nejmladší ze všech. Sofi to nedovedla pochopit. Pocházela z prostředí, kde se studovat prostě *musí*. Pomáhala mi s domácími úkoly a říkala: „Ty přece nejsi hloupej, akorát seš lenoch! Tohle zvládneš!“ To bylo poprvé, kdy mi někdo dodával kuráž. Máma sice dělala, co mohla, jenže měla plný dům dětí, o které se musela starat.

Přišel jsem domů ze školy a ona se zeptala: „Tak co, učil ses?“
„No jo.“

Co na to měla říct? Na další otázky prostě nebyl čas.

Sofi mi chtěla pomoci. Chtěla, abych pochopil, že život je plný příležitostí. Život přece není jenom fotbal, člověk musí také studovat. Sofi nejen že mě nabádala, abych se učil. Ona

mě také *nutila*, abych se učil. Musel jsem jí ukazovat svoje domácí úkoly. Opravovala mi je, protože je velmi chytrá. Vždycky jsem se styděl, když došlo na domácí úkoly, protože jsem byl o tolik pozadu. Sofi mi pomáhala to všechno dohnat. Začal jsem objevovat jiný svět, ve kterém se dá dělat něco jiného než ponocovat a prodávat staré telefonní karty, abych měl na autobus. Pod jejím vedením jsem se začal pořádně učit. Šlo mi totiž hlavně o to, abych si dovedl vydělat víc peněz a mohl na ni dělat na rande dojem, třeba jí kupovat nějaké dárky.

Nechtěl jsem za ní jenom tak jezdit sem a tam, chtěl jsem jí také někdy přivést něco hezkého. A protože jsem v podstatě nevlastnil nic jiného než to, co jsem měl právě na sobě, můžete vzít jed na to, že jsem rozhodně nepůsobil jako mladík, který má v malíku, co zrovna frčí.

V Nacionalu to fungovalo tak, že všichni hráči napřed museli dorazit na stadion, odkud je potom odvezl autobus na tréninkové hřiště, kam to trvalo nějakých pětáctyřicet minut. Pokud jste bydleli moc daleko od stadionu, zaplatil vám klub jízdenku na autobus. Pokusil jsem se to „ošulit“ — řekl jsem, že jsme se odstěhovali dál, a doufal, že mi budou dávat peníze, za které budu moci jezdit za Sofi. To by přece bylo skvělé — cestu za Sofi a zpátky by mi platil klub, takže by mi zbyly nějaké peníze, za které bych jí mohl koupit něco hezkého. Jenže moji léčku snadno prohlédli.

Moje úsilí, abych s ní mohl chodit, však brzy dostalo obrovskou ránu — dozvěděl jsem se, že se s rodiči stěhují do Evropy, aby tam začali nový život.

Byl jsem zdrcený.

Připadal jsem si, jako by se můj svět rozpadl napadrť; a nebylo to poprvé. Zase mi berou všechno, na čem mi záleží. Nebylo pro mě snadné, když jsme se museli odstěhovat od mých kamarádů ze školy v Saltu a vyměnit venkov za velkoměsto, kde jsem nikoho neznal a kde se mi všichni kluci smáli kvůli

mému zvláštnímu přízvuku. Potom se moji rodiče v roce 1996 rozešli a z rodiny zůstaly trosky — i to bylo na malého kluka dost těžké břemeno. Cítili jsme, že se kolem nás všechno hroutí. A teď ještě tohle. Moji sourozenci věděli, jaké štěstí jsem v Sofi našel, a moje máma si vážila toho, co pro mě její rodina udělala, jak se o mě starali a že mi pomohli najít správnou cestu. Všem bylo jasné, jak budu trpět, až mi odjede.

Její táta pracoval v jedné uruguayské bance, která ovšem během krize v roce 2002 zkrachovala, a protože měl bratra ve Španělsku, zavelel: „Jedeme tam.“

Do Barcelony odjeli v říjnu 2003. Sofi pro mě znamenala všechno, a když odjela, jako bych neměl nic. Bylo mi šestnáct let, a když jsem se s ní rozloučil, myslel jsem si, že ji vidím naposledy. Den předtím, než odjeli, pořádali rozlučkový večírek. Jejich dům byl plný jejich přátel a členů rodiny a my vyšli ven se projít, abychom tomu ruchu unikli. Vzpomínám si, jak stojíme na autobusové zastávce a já jí říkám: „Nemůžu uvěřit, že už tě nikdy nevidím.“

Nedalo se ani pomyslet na to, že by snad mohla zůstat v Uruguayi a žít se mnou. Její matka řekla: „Můžeš třeba něco vystudovat a pak, až budeš mít nějakou kvalifikaci, se můžeš vrátit do Uruguaye za Luisem.“ Sofi se poptala, aby zjistila, v jakém oboru se může co nejrychleji něčím vyučit, a dozvěděla se, že nejrychlejší cesta vede k povolání kadeřnice, takže se pro to rozhodla. Něco takového sice nikdy dělat nechtěla, ale pochopila, že takhle se za mnou bude moci vrátit do Uruguaye.

Probřečel jsem celý ten den, když odjela. Dala mi sešit, do kterého vepsala texty různých písniček, a já jsem si v něm listoval a vzlykal. Myslel jsem, že je to konec našeho vztahu, a tedy také konec mého světa. Jak bych se asi dostal z Uruguaye do Barcelony, když stěží schrastím dost drobných na cestu z Montevidea do Solymaruru?

Odteď už nepůjde o to, jak prodat dost telefonních karet, abych měl na cestu za Sofi. Teď se budu muset snažit shromáždit dost peněz na to, abych jí mohl alespoň zavolat.

Měsíc poté, co odjela, mi zavolala a řekla mi, že je hrozně smutná, a také řekla: „Jestli to nějak nezařídíš, abys za mnou přijel do konce roku, už se nevidíme.“ Řekla mi, že prostě musím udělat cokoli, abych se za ní dostal; takže jsem musel zkusit cokoli.

Díky mému tehdejšímu agentovi Danielu Fonsekovi jsem za ní nakonec mohl odjet. Ze všech fotbalistů, které Fonseca zastupoval, jsem pro něj já byl ten nejméně důležitý, ale i tak mi zaplatil cestu a můj starší bratr mi dal na cestu asi šedesát dolarů. Netušil jsem, jak je to ve skutečnosti malá částka. Bylo mi šestnáct let a čekala mě první velká cesta do Evropy. Odjel jsem v prosinci roku 2003 s takovou sumou peněz, které mě pálily v kapse, a připadal jsem si jako ten nejbohatší člověk na světě. Ten pocit mi nevydržel dlouho, ale během cesty jsem pochopil, co chci od života a od své kariéry.

Během silvestrovské noci se Sofi po boku jsem věděl, že chci hrát v Evropě, abych mohl být s ní.

* * *

V Uruguayi existuje klub, který se jmenuje Liverpool FC. Hraje v Montevideu. Založili ho v roce 1915 při jednom semináři a studenti ho pojmenovali po tomto anglickém přístavu, protože lodě, které tehdy do města dovážely uhlí, se plavily právě z Liverpoolu. Před sezonou 2005/06 dokonce na počest klubu změnili své dresy pro venkovní zápasy na kompletně červenou kombinaci.

V roce 2006 přijeli nějací lidé z nizozemského klubu Groningen, aby se podívali na útočníka Liverpoolu jménem Elías Figueroa. Zdrželi se ještě den navíc a zašli si omrknout ještě jednoho útočníka, devatenáctiletého hráče jménem Luis Suárez.

Nebylo to tak, že by tenhle Suárez byl na seznamu skautů z Groningenu o jedno políčko níže; já totiž na žádném seznamu vůbec *nebyl*. Skaut Grads Fuhler a sportovní ředitel Hans Nijland se totiž dali v Montevideu do řeči s několika lidmi a všichni jim říkali to samé, tedy že tenhle Suárez je „fakt dobrej“. Když už se vypravili do takové dálky, řekli si, že rozhodně nemají co ztratit. Jsou v Uruguayi, zrovna se hraje zápas, letět domů mají až zítra. Takže tam zašli. Byla to náhoda, která vyšla náramně.

„Ne, my chceme toho druhého,“ řekli členové delegace z Groningenu svým hostitelům, když se jich zeptali, jak to vidí s Figuerou. Viděli mě hrát jediný zápas a investovat peníze do jakéhokoliv hráče jenom na takovém základě je pěkně ošemetné, ale oni toho podle jejich názoru viděli dost. Ten zápas jsme s Nacionalem hráli proti Sportingu Defensor. Bojovali jsme o titul a já podal nejlepší výkon za celou sezonu, navíc jsem dal gól. Netušil jsem, že mě někdo sleduje, o nějakém Groningenu jsem v životě neslyšel, ale bylo mi jasné, že je to odtamtud do Barcelony blíže než z Montevidea.

Zahrát takhle dobře a navíc dát takový parádní gól před zraky skautů, kteří původně ani neměli v úmyslu se na mě přijít podívat, to byla naprostá shoda náhod, kterou jsem ale potřeboval. Měl jsem dokonce pocit, že jsem si ji zasloužil.

Prodrat se mládežnickými výběry v Nacionalu nebylo nic snadného. Moje kariéra přestála i chvíli, kdy se zdálo, že mě kvůli špatnému přístupu k fotbalu vyhodí. Díky Wilsonu Pérezovi se to nakonec nestalo, ovšem nejspíše jedině díky Sofi jsem tuto druhou šanci nepromarnil. Právě oni dva stáli při mně a moje forma po tom všem šla tak nahoru, že mě před sezonou, v níž jsem měl oslavit teprve šestnácté narozeniny, přizvali k trénování s prvním mužstvem. Tato pozvánka mě dostihla právě uprostřed mé první návštěvy Sofi ve Španělsku.

Wilson mě znal dost dlouho, jednak jako hráče, jednak jako toho kluka, který potřeboval půjčit trochu peněz, aby mohl

navštívit svoji holku. Jeho syn hrál za jedno z mužstev v mládežnickém systému Nacionalu, a protože ve mně objevil nějaký talent, rozhodl se, že mě povede správným směrem. Právě Wilson mi tenkrát zavolal, že si mě vyhlédl Santiago „El Vasco“ Ostolaza, který byl tenkrát hlavním trenérem, abych se před sezonou připojil k prvnímu týmu. Sofi nemohla uvěřit tomu, že jsem zrovna přijel takovou dálku a najednou se musím vrátit dřív, než bylo plánováno. Řekl jsem jí: „Musím odjet, ale až budu hrát v Nacionalu za áčko, tak budu mít tolik peněz jako nikdy a budu za tebou moci jezdit častěji.“

Po té dlouhé cestě zpátky to sice dopadlo tak, že jsem na předsezonním tréninkovém kempu strávil jenom tři dny a potom jsem se zase pakoval zpátky do juniorky, ale já si nestěžoval — celé to byla jenom předzvěst toho, jak drsné časy mě čekají.

Rok poté mě opět povolali, abych trénoval s prvním týmem, ale tentokrát jsem s nimi zůstal. V březnu 2005, když mi bylo sedmnáct, jsem debutoval v duelu Poháru osvoboditelů, v němž jsem odehrál patnáct minut. Když potom v srpnu začala ligová sezona, byl jsem na trávníku a dal gól už po pěti minutách. Sofi byla u toho a viděla to, protože na svoje narozeniny přijela na návštěvu. V té sezoně jsem se v prvním týmu Nacionalu zabydlel, ale ta skvělá forma, díky které později odletím do Evropy, byla dosud na hony daleko.

Především jsem neproměňoval šance. Spousty a spousty šancí. Došlo to tak daleko, že mi lidé nadávali a pískali na mě. Dostal jsem přezdívku *pata pal*, tedy chromá noha. Jiní mi zase říkali *burro* neboli osel. Trenér Martín Lasarte mě bránil, když tvrdil, že odvádím na hřišti skvělou práci, i když nedávám góly. Řekl fanouškům, aby se mnou měli trpělivost a raději mě povzbuzovali, abych si nepřestal věřit. Jednou jsme hráli proti Atlétiku River Plate, vypracovali jsme si třináct šancí a já jich devět spálil. Skončilo to nula nula a všechn hněv se

samozřejmě sesypal na mě — na kluka, který toho spoustu oběhal, ale nedokázal dát gól.

Dobré na tom bylo to, že jsem vždycky přemýšlel takhle: jestli nedávám šance, tak to alespoň znamená, že se do nich dostávám. Moje mentalita mě nutí neustále se snažit, hledat příležitosti ke skórování. Nechtěl jsem přijít o šanci už předem tím, že bych se za ní nerozeběhl. Čím víc mě něco sráží na kolena, tím víc bojuju, abych se zase postavil. Myslím, že si tenkrát většina lidí myslela, že ze mě prostě bude jenom další průměrný hráč. I dnes se ještě setkávám s lidmi, kteří mi říkají: „Tenkrát jsem ti nadával, pokřikoval jsem na tebe, byl jsem jedním z těch, kdo si mysleli, že v životě snad žádný gól nedáš.“

Ale v tom zápase proti Sportingu Defensor jsem se před zraky skautů z Groningenu trefil parádně. Najednou mě čekalo evropské dobrodružství — tedy ne že by to bylo tak jednoduché, že se prostě objevíte v novém klubu a podepíšete se tam, kde vám ukážou.

Napřed jsem vyrazil z Montevidea do Madridu se svým agentem Danielem Fonsekou a dalším jeho hráčem Juanem Albínem, který měl přestoupit do španělského klubu Getafe. Tam jsme se zdrželi několik dní, dokud se nedořeší všechny náležitosti týkající se Juanova přestupu. Letěl jsem tam bez jakékoliv záruky a dodnes mám pocit, že to byl ten nejdelší let, jaký jsem kdy absolvoval. Obvykle v letadlech spím, tehdy jsem ale nezamhouřil oči ani na chvíličku.

Potom nastalo čekání. Sofi si našla v Barceloně práci u McDonald's a málem o ni zase přišla, jen aby za mnou mohla přijet do Madridu na návštěvu. Neviděli jsme se šest měsíců a teď jsme byli tak blízko od sebe, skoro jsme se mohli dotknout. Dělalala, co mohla, aby jí dali na pár dní volno, ale oni ji nechtěli pustit. Nakonec je uprosila. Jenže v té chvíli se už nedala sehnat do Madridu žádná letenka. Já byl celou tu dobu jako v mrákotách, zíral jsem z okna hotelu v Madridu a čekal. Konečně jsme vyrazili

z Madridu do Amsterdamu a přestup do Groningenu se zase o něco přiblížil.

V takových chvílích je člověk naprosto vydán na milost a nemilost ostatních. V Uruguayi mi řekli: „Odjeď tam a oni tě podepíšou.“ A tak jsem tam naslepo odjel. Kromě Groningenu jsem žádnou alternativu neměl, jenže se vyskytly další potíže. Čím více se přibližovalo uzavření dohody, tím více agentů se kolem toho začalo motat a tím více překážek najednou vyvstalo. Moji zástupci mi tvrdili, že k podpisu nedojde, protože klub nechce zaplatit za to či ono. Když jste mladý hráč, těžko se vyznáte v tom, kdo v celém přestupu hraje jakou roli. Kolem vás jsou různí agenti a pak taky tenhle a támhleten člověk a najednou nastanou problémy, které vyvolávají spíše tihle lidé než samotný Groningen. Podle mých zástupců to prostě začalo vypadat, že k dohodě nedojde.

„Luisi, budeme muset odjet.“

„Jak jako, odjet? A kam pojedeme?“

Řekli mi, že nemusím mít strach, protože existuje naděje, že bych mohl odejít společně s Albínem do Getafe, jelikož jejich trenér Bernd Schuster hledá ještě jednoho útočníka. Tohle znělo ještě lépe: nebylo to sice přímo v Barceloně, ale aspoň ve stejné zemi, ve které žije Sofi. A pokud bychom teď odjeli z Nizozemska a zamířili zpátky do Madridu, mohli bychom se třeba konečně vidět. Ale ještě než jsem si to stačil pořádně promyslet, zase se všechno změnilo a dveře do Getafe se zaklaply také. Nakonec jsem se ale skutečně do Groningenu dostal.

Celkem to zabralo šest otravných dní po hotelových pokojích, napřed v Madridu a potom v Amsterdamu, kdy nemáte do čeho píchnout, zbývá vám jenom dívat se na televizi a poslouchat, jak tikají hodiny. Byl jsem tam jako zavřený, nervózní, neuměl jsem se domluvit. Z Amsterdamu jsem posílal Sofi esemesky, ve kterých jsem se jí ptal, jak si mám v hotelu požádat o vyprání věcí nebo jak si mám říct o něco k jídlu. Vždycky mi odepsala

dvě zprávy: jednu s mým požadavkem napsaným v angličtině a druhou, v níž se to psalo foneticky, abych věděl, jak to mám vyslovit. Přečetl jsem si „ies plís“ a snažil jsem se říct „yes, please“. Nerozuměl jsem tomu, co mi píše, a v hotelu zase nerozuměli, co se jim snažím říct. Nakonec jsem jim prostě musel podat telefon, aby si mohli přečíst, co se tam píše. Byl jsem úplně bezmocný; naprosto závislý na pomoci jiných lidí. Snažil jsem se nemyslet na tu nejhorší možnou variantu, tedy že z přestupu sejde a já se budu muset vrátit domů, zpátky na první políčko v celé hře, zpátky na úplně jiný světadíl, než kde se nachází moje Sofi.

Tehdy jsem si myslel, že buď podepíšu v Groningenu, nebo prostě nebude nic. Myslím, že mě Nacional mému agentovi prodal, takže se z něj teď stal můj nový majitel. Pokud bych tehdy nepodepsal smlouvu v Groningenu, nevím, jestli bych se mohl vrátit do Nacionalu, nebo jestli by se prostě nesnažil ze všech sil prodat mě jinému klubu. Odešel bych úplně kamkoliv, jen kdyby to znamenalo, že budu moci zůstat v Evropě. A nevím, co bych býval dělal, kdyby se nakonec ten obchod za 60 tisíc eur neuskutečnil. Během těch dní jsem byl naprosto bezmocný, celý můj život vězel v rukou někoho jiného. Konečně jsme ale vyrazili na cestu z Amsterdamu do Groningenu na severu země a začalo to vypadat, jako že můj přestup už nemůže nic ohrozit. Zhluboka jsem si oddechl.

Psal se červenec roku 2006 a já učinil malý krok ve své kariéře, zato obrovský skok blíže k Sofi, ačkoliv jsem se k ní nedostal zase tak blízko, jak jsem si představoval: jeden z nás byl ve Španělsku a ten druhý v Nizozemsku. Teď nastal čas překonat vzdálenost, která nás mezi sebou dělila. Deset dní poté, co jsem podepsal smlouvu, jsem přijel za Sofi do Barcelony na dovolenou a promluvili jsme si o tom, jak celou záležitost vyřešit. Její matka se sestrou byly tehdy zrovna na návštěvě za rodinou v Uruguayi. Zavolał jsem jim a řekl: „Chci si ji odvézt s sebou z Barcelony do Holandska.“

Její máma na to řekla: „No, když je to tak, tak se o ni ale dobře starej.“

Netuším, jestli pochopila, že to myslím vážně. Vůbec ani netuším, jestli já sám jsem věděl, jak vážně to myslím. Ale když jsme se tehdy loučili na letišti, naprosto mě ochromil ten pocit, že „teď, nebo nikdy“. Když jsem se dostal až takhle daleko, rozhodně jsem ji nechtěl nechat samotnou. Ani na malý okamžik.

„Pojeď se mnou,“ řekl jsem. „Teď.“

„Ty ses snad zbláznil. Jak bych s tebou mohla odjet? Je mi šestnáct. Ani nemáme letenky. A co na to táta?“

„Pojeď se mnou. Můžu ti tu letenku koupit.“

Přímo z letiště zavolala svému otci a řekla mu: „*Papá*, odjedu do Groningenu se *Saltou*.“ (*El Salta* byla moje přezdívka, která odkazovala k mému rodišti, městu Salto.)

Její táta na to řekl: „Tak jo. A kdy se vrátíš?“

Nevrátila se. Měla u mě zůstat jenom týden, ale nakonec to dopadlo tak, že zůstala navždy. Najednou nastupovala do letadla, a hotovo. Neměla žádnou tašku, žádné oblečení, prostě nic. Šli jsme, koupili jsme jí letenku a ona se mnou vyrazila jenom v tom, co měla na sobě — pro svoje věci si do Barcelony dojela až týden poté nebo tak nějak. Konečně jsme byli spolu. Byl to risk, ale měli jsme pocit, že je to tak správně. Zase se rozloučit na tom letišti po všech těch mnoha loučeních na různých místech prostě nešlo. Místo toho jsme si řekli: „Tak dost, načekali jsme se dost dlouho, je načase s tím vším loučením přestat a musíme s tím přestáváním začít právě teď!“

* * *

Nizozemsko mi dalo skvělé fotbalové vzdělání a zároveň to pro mě byla velká škola života. V Groningenu jsem dostal první lekce.

Když působilte v Uruguayi, nemáte nad sebou přímý dohled, někoho, kdo by vás vedl. Nestojí nad vámi nikdo, kdo by hlídal,

co jíte a pijete. Když jsem dorazil do Holandska, měl jsem pět nebo šest kilo nadváhu. Byl jsem *tlustý*.

Trenér Ron Jans, kterého dodnes považuju za jednoho z nejlepších trenérů, pod kterými jsem kdy působil, mi řekl: „Tvoje cílová váha činí osmdesát tři kilo. Jakmile budeš mít víc, nebudeš hrát.“

O výživě jsem naprosto nic netušil, takže jsem se musel zeptat lidí v klubu, jak se vlastně dělá, aby člověk zhubnul.

Napřed jsem přestal pít kolu. Netušil jsem, že pití koly může mít takový vliv na váhu. Sofi mi řekla, že bude lepší, když budu pít jenom vodu, a já si na to postupně zvykl. Teď už nic jiného nepiju.

Když mě příště vážili, měl jsem 83,4 kilogramu a Ron mi těch čtyřicet dekagramů odpustil. Řekl, že mě pozoroval a viděl, že jsem se toho úkolu zodpovědně zhostil a snažil se dělat všechno správně.

Tehdy jsem pochopil, co je třeba dělat, abych to dokázal. Zároveň jsem také pochopil, že to zvládnu sám; nepotřebuju nad sebou žádný dohled. Dokážu si vytyčit cíl a sám se snažit ho dosáhnout. Mám v sobě disciplínu.

Když jsme přijeli do Nizozemska, ani jeden z nás neuměl vařit. Naším kamarádem byl Ronald McDonald a já si koupil takový ten elektrický gril, na kterém si můžete dělat steaky. Náš dům byl neustále plný kouře. Tenkrát jsme si lahodili, jak jsou ty naše steaky skvělé, ale když na to teď pomyslím, *madre mía!* Jak jsme to mohli jíst?

Sofi měla lepší stravovací návyky než já a během společného života jsem ty návyky od ní začal přejímat. Také se jí dařilo změnit můj přístup k vedení domácnosti. Byl jsem zvyklý na to, že mám kolem sebe matku a sestry, které stelou postele a uklízíej dům. V Nizozemsku jsme ale byli sami dva a já musel přijmout část zodpovědnosti. Rozdělili jsme si povinnosti v kuchyni a při uklízení a docela rychle jsme vedle sebe dospěli.

V Groningenu žije asi dvě stě tisíc lidí, z nichž asi padesát tisíc jsou studenti. Každý tam jezdí na kole. Spoustu času jsme pak strávili v sedle také.

Na začátku se nám stalo, že jsme tápali v tom, jak vést finanční záležitosti naší domácnosti. Zničehonic nám došly peníze a my se museli bolestně naučit pochopit rozdíl mezi „čistým“ a „hrubým“ příjmem. Když jsem podepsal smlouvu v Groningenu, myslel jsem si: „Dostal ses z Uruguaye do Evropy, teď máš navždycky po starostech s penězi.“ Tak to ale samozřejmě nebylo. Bylo mi teprve devatenáct, nevěděl jsem, jak tyhle věci chodí.

Objevily se totiž různé zádrhele, o kterých mi lidé, se kterými jsem o smlouvě vyjednával, neřekli. Nikdy mi neřekli, že tahle částka je čistá a tahle je *hrubá*. Myslel jsem si, že to číslo v kolonce *hrubý příjem* je to, co si odnesu domů, a oni mě při tom nechali. Chyba. Ošulili mě.

Zbytek rodiny si samozřejmě také myslí, že když žijete v Evropě, stanou se z vás najednou milionáři. Když jsem přestoupil do Groningenu, věřili, že se tím stávám největším boháčem v celé Uruguayi. Nikdy jsem jim neřekl, kolik přesně vydělávám, a oni po tom nikdy nepátrali. Na rodiny fotbalistů se ale vždycky najednou přísaje spousta různých lidí, a ti jsou mnohem, mnohem horší. Členové vaší rodiny totiž dobře vědí, z jakého prostředí jste vzešli a co jste museli obětovat, abyste se dostali tam, kde teď jste, co všechno jste museli podstoupit. Jenže lidem, kteří se z vás snaží něco vytěžit, na ničem takovém nezáleží.

Člověkem, který mi vysvětlil rozdíl mezi hrubým a čistým příjmem a ještě mnoho dalších věcí, byl Bruno Silva. Bruno byl v těch prvních měsících v Groningenu naším zachráncem. Pamatoval jsem si ho jako reprezentanta Uruguaye, který hrál za Danubio, což je jeden z lepších klubů asi na úrovni Defensoru, ale horší než Nacional a Peñarol. Chodili jsme se spolu dívat na

zápasy uruguayské ligy a pořádky jsme společně grilovačky. Nemohli jsme narazit na obchod, v němž by měli uruguayské steaky, ale nakonec se nám podařilo dostat se místo toho k brazilskému masu, které nám dodával jeden Brazilec jménem Hugo Alves Velame, který za Groningen dlouhá léta hrával. Teď trénoval mladíky v akademii a brzy se stal mým a Sofiným důvěrníkem, který nám pomáhal také jako tlumočník, když bylo potřeba něco vyřídit v klubu.

Bruno mi pověděl všechno, co o Groningenu věděl. Šlo o mužstvo hrající zhruba uprostřed tabulky, které se poprvé po čtrnácti letech prodralo na příčky zaručující účast v evropských pohárech a rádo by se teď v evropském fotbalu uchytilo. Měli imponantní nový stadion pro 22 tisíc diváků a neměli problém s financemi, takže jsem pokaždé dostal zapláceno včas. Měli jsme štěstí, že jsme tam narazili na Huga a Bruna, protože díky nim šlo všechno jednodušeji. Všichni tři jsme se začali i s rodinami pravidelně navštěvovat. Oba mi moc pomohli v různých věcech na hřišti a mně i Sofi také v mnoha ohledech mimo ně. Chovali se k nám vážně neuvěřitelně, zvláště když si dnes vzpomenu na to, že jsme byli v podstatě ještě děti, které neměly o spoustě věcí ponětí. Tehdy nemohli tušit, že to zvládnou a kam až se dostanu; jejich pomoc byla naprosto nezištná.

Když jsem přestoupil do Groningenu, Bruno nehrál kvůli zranění. Sofi se ho zeptala, jestli nastupuje za první mužstvo pravidelně, a on řekl, že ano. Byli jsme naprosto ohromeni — tohle je člověk, který hraje za první mužstvo? No teda! Všechno pro nás bylo obrovské dobrodružství.

Stejně jako snad všichni Uruguayci také Bruno zbožňoval svoje *maté*. V Uruguayi jsem začal *maté* pít v sedmnácti nebo osmnácti s tátou nebo se spoluhráči, ale docela nepravidelně. Ale když jsem z Uruguaye odjel, najednou jsem se stal větším Uruguaycem, než jakým jsem býval. Těžko přesně popsat, o co vlastně v případě *maté* jde. V Liverpoolu jsem lidem vysvětloval,

že je to takový hořký zelený čaj, který se zalije horkou vodou a pije kovovým brčkem. Když někde narazíte na skupinu Uruguayců, nejspíše někdo z nich bude držet lahev horké vody, ze které si bude nalévat do malé nádoby, začne srkat brčkem tekutinu a po chvíli nádobku předá dalšímu. S Brunem jsme vypili hektolitry maté. Na začátku jsem vlastně nevěděl, jak se přesně provádí to, čemu říkáme „*cebar el mate*“, tedy „založit maté“. Nevěděl jsem ani, jak moc musí být voda horká. Všechno jsem se to naučil od Bruna.

Když jsme přijeli, bylo Brunovi dvacet sedm a pamatuju si, jak jednou vyfoukl vzduch z tváří a řekl mi: „Už mi moc let kariéry nezbyvá.“ Napadlo mě, jak strašně dlouhá doba mi do takového věku zbývá, a vidíte — když vám teď vyprávím tenhle příběh, jsem podobného věku.

To, že jsem se stal mnohem větším Uruguaycem poté, co jsem odtamtud odjel, vedlo také k tomu, že jsem doslova nábožně sledoval zápasy mého milovaného Nacionalu a také uruguayského národního týmu. Napřed to bylo tak, že jsem předem oznámil: „Od osmi se dívám na fotbal, tak mě nikdo nerušte.“ Postupně už jsem se ale nedíval na celý zápas od začátku až do konce a nakonec už mi stačilo jenom zkontrolovat výsledek. Člověk se postupně odpojuje. Je to smutné, část vašeho já se najednou vytratí, ale tak to prostě chodí.

Když se v Liverpoolu objevil uruguayský hráč Sebastián Coates, říkal to samé co kdysi já: „Hele, v osm hodin se mnou v ničem nepočítejte, protože se budu dívat na fotbal.“ Řekl jsem mu: „Však ono ti to nevydrží.“ Věděl jsem, o čem mluvím; stalo se mi to samé.

S Brunem jsme v kontaktu dodnes. V mém životě představuje velmi důležitou osobu. Vrátil se domů a žije v rodné provincii Cerro Largo a v jejím hlavním městě Melo pořád ještě hraje za tamní klub Cerro Largo. Mezitím jsme se ale ještě setkali v Ajaxu, kam mě následoval. Já přestoupil v srpnu 2007

a on se ke mně přidal v lednu následujícího roku. Než s ním podepsali přestup, ptali se mě, co je to za člověka, a já jim řekl pravdu o tom, jak je to skvělý člověk a jak moc mi pomohl v Groningenu. A nejen on, ale také jeho rodina.

Společně jsme hráli i na reprezentační úrovni. Nemohu tvrdit, že se Bruno dostal do reprezentace díky mně, protože v ní debutoval dřív než já, ale když se mě na něj ptali, řekl jsem jim, že je to vynikající hráč, a trenér Óscar Tabárez se na něj potom zaměřil víc a nakonec ho znovu pozval do národního mužstva. Bruno si dodnes váží toho, že jsem na něj všude rozdával dobrá doporučení. To však není vůbec nic proti tomu, co pro mě on dělal v Nizozemsku a jak mi pomáhal se všemi těmi věcmi, u kterých bych si v životě nedovedl představit, že mi pomáhá někdo, kdo mě zná tak krátce.

Když jsem přestoupil do Liverpoolu, zažíval Bruno nepříjemné období. V Nizozemsku mu operovali rameno, ovšem během operace došlo ke komplikacím. Popisoval mi to následovně: „Dostal jsem se do nebe, a potom jsem se zase vrátil zpátky.“ Prý až takhle špatně ta operace probíhala. Teď o tom žertuje, ovšem tehdy to byl opravdu velký průšvih. Objevila se totiž infekce a hrozilo mu skutečně velké nebezpečí.

Bruno mě zná tak jako z fotbalového světa nikdo jiný. Kdybych mu někdy řekl něco jako: „Viděl jsi ten gól, co jsem tuhle dal?“, řekl by mi akorát: „Klídek, hochu, však já si pamatuju, jakej jsi byl usmrkanec ty první týdný v Holandsku.“ Dodnes mi sem tam pošle zprávu, v níž píše věci jako: „Ten přímák jsi měl víc zatočit.“ Dozvěděl jsem se díky němu také spoustu věcí o Uruguayi, protože já jsem odjel ze Salta jako malý kluk a od té doby jsem žil v Montevideu, kdežto on celou dobu bydlel na severovýchodě země v oblasti zvané Cerro Largo a věděl toho mnohem víc o tom, jak to chodí na venkově. Se Sofi jsme se od něj dozvěděli třeba to, jací vlastně jsou lidé mimo hlavní město.